ฉะบับที่ ๓๓.

C/o KAWAAI, No. 4390 TOSHIMAKU SENKAWA CHO.
3 CHOME Tokyo.

วันที่ ๖ ๕ กันยายน พ. ศ. ๒๔๙๙

ยอดที่รัก.

ทำไมน้องลืมเขียนไป ไม่เขียนถึงนี่? ที่แรกนี่คิดว่าคะรอให้ได้รับคำตอบน้องเรื่องก่อนจึงคะเขียนถึงน้อง แต่ทนรอไม่ได้ ต้องรีบเขียนเดี๋ยวนี้เอง ตำลังกลับมาจากโรงเรียน ยังไม่ทันถอดหมวกเลย. ท้องก็ชักคะร้องอยู่เหมือนกัน แต่ช่างมันไร, เดี๋ยวถึงค่อยกิน ตำลังคิดถึงเต็มแก่ ต้องเขียนดูอกันน้องเรื่องก่อน พะที่รัก! น้องอ่านดูรู้สึกว่ามันเป็นทรรีบๆอยู่ดวะมัง ที่ครึ่งนี่คะเขียนกลางคืนก็ได้ โดยไม่ต้องรีบ หรือเป็นห่วงกินเท้, อานน้ำ. แต่นี่ตำลังมีความรู้สึกชะนิดหนึ่ง เป็นความรู้สึกที่สาอย่างไรชอบกล, และเกิดขึ้นน้อยๆเรื่อยๆเมื่อนี่คิดถึงน้อง หรือเมื่อก่อนนี้ที่เคยอยู่ใกล้ๆและพบกันน้อยๆนี่ก็รู้สึกเช่นนี้แหละ เวลาที่พี่น้องอยู่กันน้องสองต่อสองนี่รู้สึกอย่างไร เวลาที่เขียนอยู่นี่ก็คล้ายกัน ผิดแต่ที่ครั้งนั้นๆถึงจากกัน, นี่แต่ต่างเมื่อแต่นึกเห็นภาพเอาเท่านั้น. คะนี่แหละ, นี่จึงเรียกในเวลาที่มีความรู้สึกเช่นนี้ เพราะคนเป็นคนที่น่าเขียนถึงน้องกว่าเวลาอื่น. น้องเคยได้ไหมว่าเป็นความรู้สึกเช่นไร? ที่ไม่รู้คะพอให้เมื่ออยู่ด้วยกันแล้วรู้ถึงคะได้นอกเวลานี้ยังไม่สมควร. เออ! นี่ก็นล่ามเรื่องนาน ยังไม่ได้ดูเรื่องอื่นเลย เมื่องแต่อธิบายความรู้สึกเท่านั้นก็เกือบเต็มหน้ากระดาษแล้ว. แต่ที่จริงเรื่องอื่นก็ไม่มีด้วยกันนะแหละ, น้องคงทราบอยู่ดี แต่ก็เมื่อเป็นทุกข์ร่วมความความรู้สึกความคิดถึงมาก็ดีแล้วนะที่รัก.

ตรูเล่าให้ฟังว่า เดี๋ยวนี้น้องเล่นละครก่วงจินเรื่องใหญ่แล้ว. อยากดูน้องจริงๆ กลัวต่อกลับไปคะไม่เล่นให้ดูเรื่องเท่านั้นแหละมาก. อย่าลืมว่า" คะต้องเป็นทางเอกาของนี้ในละครโรงใหญ่ก็แล้วกัน. เตรียมตัวไว้ภายใน ๓-๔ ปีนี้ละ.

นี่ต้องคมเรื่องที่นะยอดรัก. ฝากคุณมาหลายที่ตามเคย.

รักน้องเรื่อย.
น. สิลปมาลี.